

Rupe, mamă, liliacul

Rolea Nicolae

Motto:

De sădești în curtea sorții
Un lăstar de liliac
Geniul ne-nțeles al morții
Va veni cuiva de hac.

I

Gerul fuge melancolic peste molcoma colină
Mugurașii pun pe buze paparude timpurii,
Crudă vine primăvara și prin liniștea divină
Geniul morților ce pleacă este cucuveaua gri.

Ies la Soare toporașii, narcisa și brebeneii,
Țes viorile luminii cântece prin flori de corn,
O bârsană grijulie, cu limba-și alintă mieii
Când salută fumul rece cărămizile din horn.

Piatra tainică suspină. Încă un inel își pune
Nucul gros din poieniță peste șoldurile lui.
Caută cu gheare roșii adormirea din cărbune,
Porumbaca zvăpăiată-n recea vatră a focului.

II

Mama nu era acasă, s-a trezit de dimineată,
Și spre cimitirul veșnic mohorâtă s-a pornit
Și de-atâta jale-n suflet, furișată ca o ceață,
Neagra pânză de durere în doliu s-a cuibărit.

Cineva, dar nu știu cine, cu burghiul de aramă,
Dat-a-n pântecul ulcelei găuri pentru tămâiat,
Peste veacul de durere, să plângă, de bună seamă,
Prin cărbuni și prin tămâie rudele ce ne-au plecat.

Patru flori în palme poartă și ulcica-i afumată,
Zi de zi le duce mama pe drum către cimitir.
Nu se poate niciodată să te-nvie fumul, tată,
Dar de datina străbună n-am nici voie să mă mir!

III

Plugul cu durere taie lutul negru din grădină
Biciul din tăceri pocnește lângă boii ce s-au dus,
Și în fața casei noastre c-o iubire, dulce, fină
Într-o caldă dimineată, eu, un liliac am pus.

Așezat-am lăstărelul și trei căni de lacrimi pline
Peste bălegarul umed am turnat mărinimos,
Un arac mi-a zis în șoapta: "acum lasă-mă pe mine
Să-l feresc de ploi rebele și de vântul furtunos !"

IV

Iarăși tremură pe coastă primăvară-n flori albite,
Ca o pasăre-aprinsă luna stă prin corcoduș.
Prin cotloanele amintirii stoluri negre de ispite
Mă leagă de visul rece cum legi vacă de țaruș.

Ce-mi cobește liliacul de-i plantat în curtică?
Datini fără de-nțeleșuri iar veniți sub jurământ?
Doar din florile-i cernite sufletul mi se ridică
Și s-așează prin poeme într-al cerului cuvânt.

V

Gându-mi fuge ca năluca în grădina de verdeață
Liliac sădit în curte, nu dorești tu să mă-ntorc?
Dar o văd pe măicuța cum îl rupe-n dimineață
Și-l azvârle sub căldare, să fiarbă lături la porc.

Cum să nu dorească, mama, prin deschizătura porții
Puișorul să nu-i vină către strâmtul ei cerdac ?
Dar să frângă voia sorții, ea n-a dat prilejul morții
Încă-un om să ia din casă pentr-un pui de liliac !

25.03.2019